

— Атинянинътъ Телъ.

Зачудилъ се Крезъ и запиталъ:

— А защо той?

— Защото — казалъ Солонъ — първо, този Телъ живѣлъ въ време, когато неговото отечество цѣвтѣло, било славно и щастливо; второ, защото той ималъ прекрасни синове, които правѣли честъ на своя баща, а доживѣлъ и до такива внуци. Накрай било му сждено да завърши и живота си така завидно. Той умрѣлъ на бойното поле въ защита на своята родина следъ победа на врага. Атинянитѣ го погребали на държавни разноски, а неговиятъ споменъ се почита и днесъ въ Атина.

Крезъ не можалъ нищо да отговори, но отново запиталъ:

— А на кого принадлежи споредъ тебе второто мѣсто следъ Тела.

Той предполагалъ, че поне това мѣсто въ списъка на щастливцитѣ Солонъ ще отреди вече непременно нему.

— На Кнеобиса и Битона — отговорилъ Солонъ, а на въпроса: кои сж тѣ? — той разказалъ следното:

— Тѣ бѣха двама братя, младежи отъ Аргосъ, прочути съ своята сила и ловкостъ, за които не единъ пжтъ сж получавали награди на общественитѣ игри. Тѣхната майка бѣше жрица на богиня Хера. На единъ празникъ въ честъ на богинята тя трѣбвало на трѣгне вече, за да стигне на опредѣления часъ въ храма. Но воловетѣ, които возѣли колесницата, все още не се връщали отъ паша, а да се бави повече, не било възможно. Тогава синоветѣ се впрегнали сами въ хомота и затеглили колесницата следъ себе си. Така тѣ пропжтували въ бѣгъ деветъ километра, но пристигнали въ храма точно на уреченото време. Тукъ народътъ обкржжилъ колесницата, мжжетѣ се чудѣли на силата на юношитѣ, а женитѣ завиждали на щастието на май-